

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **JUDr. J. K., M. Jur., Ph.D.,** zastoupen JUDr. Ing. Liborem Morávkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Martinelliho 335/10, Praha 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kapitána Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 Af 16/2015 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného částku 4114 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ing. Libora Morávka, Ph.D., advokáta, se sídlem Martinelliho 335/10, Praha 9.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 23. 12. 2014, č. j. ÚOHS/R384/2014/IN-27415/2014/311/JZm, zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 20. 10. 2014, č. j. ÚOHS-V189/2014/IN-22172/2014/440/PŠk, kterým dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v relevantním znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ve spojení s § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím částečně odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí informací ze dne 22. 9. 2014, v níž žalobce žádal o poskytnutí informace o počtu podaných podnětů v oblasti zneužívání dominantního postavení v časovém období od 1. 4. 2014 do 31. 8. 2014. Nadto dále žádal, aby u všech podnětů, které byly takto podány, byly poskytnuty ještě další informace, a to datum obdržení podnětů stěžovatelem (postačovalo uvedení měsíce), proti jaké společnosti či jiným osobám daný podnět směřoval, jaký je aktuální stav šetření daného podnětu, tzn. sdělení, zda v návaznosti na takový podnět bylo zahájeno správní řízení, či zda byl podnět

odložen s tím, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují podezření na porušení zákona, či zda je daný podnět stále teprve v šetření bez dosud učiněného závěru.

[2] Proti rozhodnutí předsedy stěžovatele brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

[3] Krajský soud konstatoval, že v případě poskytnutí informací stěžovatelem na základě žalobcovy žádosti by se nejednalo o vytvoření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť stěžovatel těmito informacemi disponoval, byť v jiné formě, než žádal žalobce, a k jejich zpracování bylo třeba pouze informace vyhledat, sepsat a poskytnout; jednalo by se jen o jejich mechanické zpracování, k němuž by nebylo zapotřebí vyvinutí nepřiměřené intelektuální činnosti [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 – 32 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní rozhodnutí byla vydána v rozporu s § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, a proto v souladu s § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí předsedy stěžovatele zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítl, že v řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací byly splněny obě podmínky pro aplikaci § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť požadovanými informacemi v dané formě a daném rozsahu nedisponuje ani mu tato povinnost ze zákonných ustanovení nevyplývá. Závěr krajského soudu, že se v posuzované věci jedná pouze o mechanické shromáždění údajů, u něhož nedochází k výraznější intelektuální činnosti, a nelze tedy na poskytnutí požadovaných informací hledět jako na vytvoření nové informace, je podle stěžovatele zcela chybný. Vyhledání a zpracování požadovaných informací by pro stěžovatele znamenalo nepřiměřenou zátěž, při níž by bylo potřeba prostudovat množství spisů a provést mj. analýzu jednotlivých podnětů k abstrakci těch informací požadovaných žalobcem, které by nebylo možné zjistit pouhou mechanickou operací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Takový postup dle stěžovatele nelze označit za pouhé mechanické zpracování údajů, ale jedná se již o vytváření nových informací.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že při správním trestání jsou na správní orgány kladeny vysoké požadavky, které jsou srovnatelné s požadavky v trestním řízení, a prostřednictvím analogie se v rámci správního trestání použijí principy z trestního práva. Z uvedeného důvodu lze podle názoru stěžovatele dovodit, že § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím by se měl aplikovat rovněž na řízení ve věcech správního trestání. Stěžovatel provádí dozor nad dodržováním zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), v relevantním znění. Prvotní informace o tom, že dochází k protisoutěžnímu jednání,

stěžovatel mnohdy dostává od subjektů, které se namítaného jednání dopouštějí. Stěžovatel má přitom zájem na tom, aby mezi ním a oznamujícími subjekty byla zachována odpovídající důvěra, čehož dosahuje mj. tím, že brání zveřejnění citlivých informací z jednotlivých spisů. S ohledem na uvedené by byly kladeny na stěžovatele o to vyšší nároky při analýze podnětů, k nimž se vztahuje žádost žalobce.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce uvedl, že stěžovatel z velké části opakuje svou argumentaci uplatněnou v řízení před krajským soudem. Upozornil na to, že Nejvyšší správní soud již zamítl několik téměř obsahově totožných kasačních stížností stěžovatele, přičemž se v nich jednalo o shodných skutkových a právních otázkách. V mezidobí nedošlo ke změně právní úpravy, a proto by zdejší soud měl vycházet při posuzování nyní projednávané věci ze své dřívější judikatury.

[9] Žalobce dále uvedl, že stěžovatel má plnou informační povinnost, která se týká všech informací, kterými disponuje, což odpovídá širokému pojmu „informace“ ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který platí rovněž pro stěžovatele. Požadovanými informacemi stěžovatel přímo disponoval, a proto mu je měl poskytnout. Skutečnost, že tyto informace neměl v požadované formě, je irelevantní, neboť to nelze považovat za vytváření nových informací. V § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je pamatováno na situace, kdy je poskytování informací spojeno s mimořádně náročným vyhledáváním. V nyní posuzované věci nebyly splněny ani jiné podmínky pro neposkytnutí informací.

[10] Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že ke zpracování žalobcovy žádosti by bylo nutné provést analýzu jednotlivých podnětů. Žalobce totiž žádal jen základní údaje, které lze zkopírovat z příslušných spisů. Není také pravdou, že by stěžovatel musel projít stovky spisů, jak tvrdí v kasační stížnosti, neboť již v přípise ze dne 17. 10. 2014, č. j. ÚOHS-V189/2014/IN-21631/2014/440/Pšk, bylo stěžovatelem žalobci sděleno, že podnětů, jichž se žádost týká, je celkem 24.

[11] Připomněl také, že při rozhodování o poskytnutí požadované informace se výlučně použije zákon o svobodném přístupu k informacím. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, není v této oblasti přímo použitelným právním předpisem. I přesto z uvedené směrnice vyplývá, že výtahy z existujících dokumentů se nepovažují za vytváření nových informací a také to, že správní orgány by měly žádosti o poskytnutí informací vyřizovat příznivě.

[12] Žalobce konstatoval, že v nyní projednávané věci se nejednalo o vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť stěžovatel měl jen zpracovat již existující informace. Neposkytnutí žádaných informací bylo tedy v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a stěžovatel svým

postupem zasáhl také do ústavně zaručeného práva žalobce vyplývajícího z čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[13] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele o analogickém použití trestního práva pro správní trestání žalobce konstatoval, že tato tvrzení jsou nesprávná a v projednávané věci bezvýznamná. Stěžovatel nemohl žalobcovu žádost odmítnout z důvodu dle § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Analogie s trestním řízením je v daném případě vyloučena rovněž proto, že „výluková" ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat restriktivně ve prospěch žadatele o informace. I kdyby se měla citovaná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím použít, bylo by podle názoru žalobce nutné informace poskytnout, neboť na jejich ochraně nespočívá žádný naléhavý společenský zájem. Dále žalobce uvedl, že argumentace stěžovatele je lichá také proto, že k částečnému odmítnutí poskytnutí informací došlo z důvodu dle § 2 odst. 4 a nikoli z důvodu dle § 11 odst. 4 či 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[14] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžejní spornou otázkou v nyní projednávané věci je, co je možné podřadit pod pojem vytváření nových informací ve smyslu 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[19] Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

[20] Kasační stížnost stěžovatele se obsahově v podstatě shoduje s kasačními stížnostmi, které stěžovatel podal již dříve a v nichž Nejvyšší správní soud řešil řízení skutkově a právně obdobné otázky týkající se totožných účastníků řízení. Zdejší soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 – 32, podal podrobné objasnění otázky, jejíž posouzení je předmětem také nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od závěrů citovaného rozsudku odchýlit ani v projednávané věci, neboť se

ztotožňuje s argumentací druhého senátu zdejšího soudu a v podrobnostech na něj odkazuje, jak ostatně učinil již krajský soud.

[21] Nejvyšší správní soud tak ve shodě s druhým senátem zdejšího soudu konstatuje, že k výkladu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím již v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, zdejší soud uvedl, že „[d]*anou zákonnou výluku nelze samu o sobě považovat za rozpornou s ústavně garantovaným právem na informace. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy „povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“ Právo na informace tedy není „bezbřehé“, zákonodárce je oprávněn jejich poskytování omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím účelnosti, potřebnosti a přiměřenosti. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že zákonodárce při přijímání zákona č. 61/2006 Sb., kterým bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím přidáno ustanovení § 2 odst. 4, těmto kritériím dostál. Sledoval z ústavního hlediska legitimní cíl, a to vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření zcela nových informací, k jejichž tvorbě či evidenci nejsou jinak povinny. Zákonodárcem zvolené řešení lze rovněž považovat za potřebné a přiměřené, byť s jistými výhradami. Pojem „vytváření nových informací“ je natolik neurčitý, že je třeba při jeho aplikaci ze strany povinných subjektů pečlivě dbát o to, aby byl vykládán ústavně konformním způsobem, tedy způsobem, který nebude nepřiměřeně zužovat rozsah ústavně zaručeného práva na informace. Obdobně již ostatně Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudcích ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, nebo ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zde konstatoval, že § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho (z ústavního hlediska legitimního) účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, jíž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.“*

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal splnění podmínek pro aplikaci § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť žalobcem požadovanými informacemi v dané formě a daném rozsahu nedisponuje. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce se domáhal poskytnutí informací vztahujících se k počtu podnětů v oblasti zneužívání dominantního postavení v časovém období od 1. 4. 2014 do 31. 8. 2014. Nadto dále žádal, aby u všech podnětů, které byly takto podány, byly poskytnuty ještě další informace, a to datum obdržení podnětů stěžovatelem (postačovalo uvedení měsíce), proti jaké společnosti či jiným osobám daný podnět směřoval, jaký je aktuální stav šetření daného podnětu, tzn. sdělení, zda v návaznosti na takový podnět bylo zahájeno správní řízení, či zda byl podnět odložen s tím, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují podezření na porušení zákona, či zda je daný podnět stále teprve v šetření bez dosud učiněného závěru. Jednalo se tedy o informace, které se vztahují k působnosti stěžovatele a kterými disponoval ze své úřední činnosti (nepochybně jsou totiž uvedeny v jím vedené spisové dokumentaci). Nelze ovšem vyloučit, že stěžovatel shledá, že některé informace nelze poskytnout, např. kvůli ochraně osobních údajů (což žalobce předvídá ve své žádosti o informace, přičemž počítá s anonymizováním takových údajů). Tato skutečnost však

nemůže vést k paušálnímu závěru o odmítnutí veškerých informací požadovaných žalobcem, tj. poskytnutí těch informací, které stěžovatel ve své dispozici má, ani k závěru, že žalobcem požadované informace nelze poskytnout z důvodu vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[23] Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není v posuzované věci ani skutečnost, že žalovaný neměl požadované informace v dané formě. Podstatné totiž je, že stěžovatel požadované informace měl k dispozici, byť v jiné než žalobcem požadované formě. Shromáždění žalobcem požadovaných údajů proto nepředstavuje vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatelem namítaná pracnost a časová náročnost zpracování již existujících informací do formy požadované žalobcem (potřeba projít cca 24 spisů a zjistit obsah podnětů) na uvedeném závěru nic nemění, neboť představuje ve své podstatě pouze administrativní a intelektuálně nenáročnou práci s již existujícími informacemi, které má stěžovatel k dispozici. Charakter žalobcem požadovaných informací je totiž takový, že k jejich zpracování není nutné použít složité analytické postupy, intelektuálně náročné myšlenkové postupy nebo výkladové metody. Stěžovatelem zdůrazňovaná náročnost zpracování a poskytnutí požadovaných informací tak je relevantní pouze z pohledu možného požadování úhrady nákladů souvisejících s poskytnutím informace (§ 17 zákona o svobodném přístupu k informacím), přičemž z žádosti žalobce je patrné, že si je tohoto aspektu vědom. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s logicky odůvodněným a o relevantní judikaturu opřeným závěrem krajského soudu, že v posuzované věci se jedná pouze o mechanické shromáždění údajů, u něhož nedochází k výraznější intelektuální činnosti, a nelze tedy na poskytnutí požadovaných informací hledět jako na vytvoření nové informace.

[24] Výše uvedené závěry plně korespondují se závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v již zmíněném rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, na který poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud totiž v tomto rozsudku mimo jiné vyslovil, že „[je] *dále nutno nalézt vhodné rozhraničení mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo „vytvoření nové informace“*. Dále konstatoval, že *„je přitom zřejmé, že nalézt nějaké exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Lze se však pokusit alespoň o stanovení určitých bližších vodítek pro povinné subjekty. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádostí o prosté „výtahy z databází či části dokumentů“ (jejichž poskytnutí nemůže být s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odpíráno), na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“ (jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací“). Výše citovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES abstraktněji rozlišuje mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují „pouze jednoduchou operaci“, a případy, kdy představují „nepřiměřené úsilí“. Jako kýžené kritérium se tedy nabízí rozlišování mezi případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. K obdobným závěrům dospěli také autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím (Furek, A. - Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.*

2010, Praha: Linde, str. 60-61), podle nichž rozlišení obou kategorií „musí být hledáno v míře ´intelektuální náročnosti´ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení" do odpovědi na žádost." Nutno však zároveň zdůraznit, že při rozlišování situací, kdy se ještě jedná o vyhledání (shromáždění) požadovaných informací a jejich uzpůsobení pro poskytnutí žadateli, a kdy již půjde o vytvoření nové informace, nelze vycházet toliko z pracnosti, či doby, která by byla potřebná pro přípravu odpovědi na žádost (shromáždění informací). Tyto faktory zákon zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací (§ 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Povinný subjekt pak není oprávněn bez dalšího odmítnout požadované informace poskytnout, může však po žadateli o informace chtít úhradu za takové mimořádně rozsáhlé vyhledání."

[25] Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoli se požadované informace žalobcem ve věci projednávané druhým senátem a nyní posuzované věci v drobných ohledech lišily, podstata zůstala stejná, a proto lze uvedené závěry aplikovat rovněž v nyní posuzované věci. Nadto zdejší soud uvádí, že v případě posuzovaném druhým senátem by stěžovatel musel v rámci žalobcovy žádosti projít 20 spisů, kdežto v nynější věci stěžovatel v přípise ze dne 17. 10. 2014, č. j. ÚOHS-V189/2014/IN-21631/2014/440/Pšk, sdělil, že by musel projít 24 spisů. Tato drobná odchylka také není schopna založit odlišení se od závěrů druhého senátu.

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že poskytnutí informací požadovaných žalobcem nepředstavuje vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[27] K argumentaci stěžovatele o možnosti analogického použití § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu ke správnímu trestání lze uvést, že nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že by v posuzované věci bylo možné aplikovat § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se nejednalo o trestní řízení, tak jak je definováno v § 12 odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (trestní řízení podle trestního řádu), a stěžovatel není orgánem činným trestním řízení, neboť podle § 12 odst. 1 trestního řádu jsou orgány činnými v trestním řízení pouze soud, státní zástupce a policejní orgán.

[28] Otázka případného použití ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím pomocí analogie také na věci správního trestání byla v prvostupňovém správním řízení před žalovaným řešena jen velmi kuse (viz bod 13 rozhodnutí I. stupně) a v rozhodnutí o odvolání vůbec (zde se předseda žalovaného soustředil zejména na otázky spojené s interpretací § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud by tedy chtěl v dalším řízení stěžovatel uvedenou argumentaci použít, musel by velmi důkladně odůvodnit naplnění základní vstupní podmínky pro užití analogie, a sice existenci nezamýšlené mezery v právní úpravě, jíž je třeba překlenout. V této souvislosti by bylo třeba se vypořádat s řadou dosud ve věci

neřešených s tím souvisejících otázek (např. povaha výčtu v § 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; účel tam formulovaných výluk z poskytování informací; povaha výluky jako výjimky z pravidla, že informace se zásadně poskytují; srovnatelnost správních sankčních řízení, event. jiných správních řízení, třeba licenčních, a řízení trestního pro účely poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím aj.). Uvedené otázky však doposud nebyly ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem řešeny, a proto se jimi v tuto chvíli nebude detailně zabývat ani Nejvyšší správní soud (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 – 32).

[29] Závěrem pak Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že zdejší soud dospěl ke shodným závěrům rovněž v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 125/2016 – 34, a ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 As 96/2016 – 36, týkající se věcí s totožnými účastníky řízení jako v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Ve věci měl úspěch žalobce, přísluší mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Tato náhrada sestává z nákladů žalobce na odměnu právního zástupce za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti stěžovatele (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2017) ve výši 3100 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a z nákladů na náhradu hotových výdajů zástupce žalobce za uvedený úkon právní služby ve formě režijního paušálu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobci proto vůči stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení ve výši 3400 Kč, která se vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč, a to ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu

pokračování